

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 5

4. vsk

22.10.2007

Onko vanha kadonnut?

”Jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut.” 2. Kor. 5:17.

Luulen hyvin monien ihmisten käsittävän yllä olevan Sanan kohdan siten, että ihmisen tulee muuttua uudestisyntymisessä niin täysin, että alkuperäisestä ihmisestä, sen turmeluksesta, itsekkyydestä, rakkauttomuudesta ja heikkouksista ei jää mitään jäljelle. Tällaisella käsityksellä on nykyäänkin melkoisesti julistajia. He antavat ymmärtää, että uudestisyntymisessä saaduilla Hengen voimilla täytetään Jumalan laki ja muuttuneina, suorituksissa onnistuvina, keltavaan sitten Jumalalle.

Tämä näkemys on kuitenkin pahasti harhautunut. Tällaisella väärällä tulkinnalla on aiheutettu toisille ja itselle suurta kärsimystä, vahinkoa ja epätoivoa. Tämänlaatuisella opilla on ”hirtetty” monia uskovia, jotka ovat pyrkineet tekemään täyttä totta kaikessa. Mutta mahdotonhan on mahdotonta. Ei Jumala ole sellaiseen ahdinkoon meitä tarkoittanut. ”Hän muistaa meidät tomuksi” kaiken aikaa, eikä vaadi meiltä sellaista, mitä ei ole antanut.

Kun Paavali sanoo, että vanha on kadonnut ja uusi on tullut sijaan, hän tarkoittaa varmaan samaa asiaa, mikä tulee koko hänen julistuksessaan voimakkaasti esille: Vanha liitto, vanha pelastusjärjestys, joissa tärkeitä olivat suoritukset ja lain täyttä-

misytykset, joudutaan nyt romuttamaan, ja pelastuksen asiassa saadaan luottaa yksin Jumalan armoon Kristuksessa.

Paavalin Korinttolaiskirjeen kohta, josta jakeemme on lainattu, jatkuu juuri sovitusta ja uutta järjestystä kirkastavana: ”Mutta kaikki on Jumalasta, joka on sovitannut meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta ja antanut meille sovituksen viran. Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovittoi maailman itsensä kanssa eikä lukuun heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.” (2 Kor. 5:18,19,21.)

”Uusi luomus Kristuksessa” merkitsee sitä, että Hengen luomassa uudessa olotilassa, lapsen asemassa, ihmisen ei tarvitse millään omilla teoillaan yrittää hankkia otollisuutta Jumalan edessä, vaan hän on sellaisenaan, koko raadollisuudessaan, Jumalan rakastama ja tämän jatkuvan anteeksiannon kohteena. Kristuksessa oleva on Jumalalle otollinen eli vanhurskas koko ajan, heikoimpina hetkinäänkin.

*Erkki Leminen kirjassa
Armo kuuluu sulle juuri. 1982.*

Meerin mietteitä

Risti on kuin avain

Hoitelen aamupäivisin pientä englanninkieltä puhuvaa poikaa. Hän tykkää kovasti avaimista, erityisesti auton avaimista, joista nappia painamalla saa auton ovet kiinni tai auki ja jopa auton käyntiin.

Eräänä iltana olimme pojan kotona kylässä. Hän otti käteensä pienen kultaisen ristin, joka oli kaulaketjussani ja sanoi ”key”, ”avain”. Ajattelin heti, että lapsen sanoissa on syvällisempi merkitys, kun hän itse tajusikaan. Jeesuksen ristinkuolema avasi meille taivaan oven. Risti on avain.

Olemme joutuneet kulkemaan erämaataivalta. Viime aikoina on minulle noussut esiin Raamatusta erityisesti Jeesuksen nimen merkitys. Siinä nimessä on voima. Meillä on muutamia ystäviä, joiden kanssa jaamme rukouksessa taakkojamme.

Erään kerran kirjoitin ystävällemme, kuinka Jumala oli auttanut vaikeasta tilanteesta, kun olimme yhdessä Jeesuksen nimeen rukoilleet. Häneltä tuli heti vastaus. ”Älkää siitä iloitko, että henget teitä tottelevat. Iloitkaa siitä, että teidän nimenne on merkitty taivaan kirjaan” (Luuk.10:20).

Näillä sanoilla Jeesus ohjasi opetuslapsiaan, kun he riemuitsivat, että pahat hengetkin tottelivat heitä, kun he käskivät niitä Jeesuksen nimessä. Mestariimme pani asiat oikeaan tärkeysjärjestykseen. Mikään tässä maailmassa ei ole tärkeämpää kuin olla Jeesuksen ystävä, jonka Hän tunnistaa omakseen ja jota hän puolustaa viimeisellä tuomiolla.

Hän on kyllä luvannut kuulla rukouksemme myös ajallisissa asioissa ja vastata oman viisaan päätöksensä mukaan. Mo-

nesti Herran tiet kuitenkin ovat toisenlaiset kuin me toivomme. Profeetta Jesaja sanoo: ”Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne eivätkä teidän tienne ole minun teitani, sanoo Herra. Sillä niin korkealla kuin taivas kaartuu maan yllä, niin korkealla ovat minun tieni teidän teittenne yläpuolella ja minun ajatukseni teidän ajatustenne yläpuolella.” (Jes. 55:8, 9.)

Saamme kiittää Taivaan Isää, että kaikki elämämme asiat ovat Hänen hallinnassaan ja me saamme paeta Jeesuksen nimen turviin elämän myrskyissä.

Paavali kirjoitti korinttilaisille: ”En halunnut tietää teidän luonanne mistään muusta kuin Jeesuksesta Kristuksesta, en muusta kuin ristiinnaulitusta Kristuksesta” (1. Kor. 2:2). Myös lauluntekijä kiittää Jeesusta: ”Ristisi Golgatalla se voitonlippu on. Vain siihen katsomalla saan voittopalkinnon.”

Meeri Auramo

Toimintasihteeri aloitti työnsä

Yhdistyksessämme on osatoimisena toimintasihteerinä aloittanut **Maarit Kenttälä** 1.10.2007.

Toivotamme uuden työntekijämme lämpimästi tervetulleeksi ja jätämme hänet lehtemme lukijoitten esirukousten aiheeksi. Työtä on paljon ja työntekijöitä vähän. Toimintasihteerin osoite on maarit.kenttala@evank.org.

Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Pääkirjoitus

Viihteen tulo seurakuntiin tuhoaa niiden työn sisältä käsin

Tasan 20 vuotta sitten ilmestyi suomeksi arvostetun amerikkalaisen yhteiskuntatieteilijän Neil Postmanin kirja *Huvitamme itsemme hengiltä*: julkinen keskustelu viihteen aikakaudella. Postman varoitti tässä kirjassa niin kuin muissakin yhteyksissä siitä, että viihteen arvot turmelevat ajattelumme. Hän arvioi, että yhteiskunnassa ei ennen pitkää voida tehdä mitään ilman viihdettä. Yhteiskunta ja tietyllä tavalla koko elämä on uhanalainen kun kaikesta pitää tulla hauskaa.

Neil Postman näki oikein. Viihteestä on tullut osa länsimaisten yhteiskuntien toimintaa. Sama koskee viestintää. Maailman ja yhteiskuntien asioita käsitellessään tiedotusvälineet enenevässä määrin viihdyttävät katsojia ja lukijoita. Hyökkäysvaunujen ja ohjusten kärjissä olevat kamerat tuovat sodan viihteenä koteihin. Poliitikkoja käsitellään huvittavina klovneina.

Elämme elämystalouden ja mielikuvayhteiskunnan aikaa, kuten Marja Purho on asian ilmaissut. Kolmas kuvaava sana olisi viihdeteollisuus.

Entä kristilliset kirkot ja seurakunnat? Tulevatko aikamme kristityt toimeen ilman viihdettä, kun he ovat kokouksissaan? Riittääkö Jumalan sana vai tarvitaanko sen lisäksi (tai sen sijaan) viihteen ammattilaisilta kopioituja keinoja mukavan olon luomiseksi seurakuntiin? Kuinka paljon tarvitaan lavalle esiintyjä ja kuinka paljon on tilaa Jumalan sanalle?

Amerikassa, missä moni asia saa alkunsa vuosikymmenen verran aikaisemmin kuin meillä, kirkot ja seurakunnat kamppailevat uusia keinoja etsien estääkseen jäsentensä lähtöjä ja saadakseen uu-

sia jäseniä. Kilpailua käydään ihmisten viihtymisestä. Kirkot ja seurakunnat jotka kasvavat osaavat käyttää viihteen keinoja paremmin kuin muut.

Kokoustilojen viihtyvyyteen kiinnitetään huomiota, penkit vaihdetaan muka-viin tuoleihin, vierailevia esiintyjä valittaessa heidän vetovoimaisuuteensa kiinnitetään huomiota, kokousten tyyli tehdään leppoisan viihtyisäksi, pastoreiksi pyritään saamaan mukaansa tempaavia hauskuuttajia, jotka saavat seurakunnan viihtymään.

Amerikkalaisten seurakuntien tärkeäksi kokemalla viihdyttämisen työsaralla kiinnitti jokin aika sitten huomiota erään hyvin kasvavan baptistikirkon opetusfilmi, joka on tehty kasteoppilaille. Tarkoituksena on selvittää kastettaville, mitä heidän tulevassa kastejuhlassaan tapahtuu.

Filmi kertoo kasteen hauskuudesta. Siinä kuvataan, miten kastekoulutuksen saaneet tönitään kastealtaan reunalta iloisesti veteen ja miten toiset hyppäävät vapaaehtoisesti kastealtaaseen ikään kuin he olisivat kisailemassa uima-altaan äärellä. Taustalla hauskuutta on lisäämässä himmeä kuva alastomasta kasteoppilaasta, joka odottaa vuoroaan päästä veteen.

”Kun kansakunta on kiinnostunut sivuseikoista, kun sen kulttuuri on viihdettä ja kun sen poliittisesta elämästä tehdään komedia, tämä kansakunta on vaarassa” kirjoitti Postman.

Kirkoista ja seurakunnista voisi sanoa samoin: Kun niistä katoaa pääasioiden esilläpito, kun kokoukset ovat viihdetilaisuuksia ja kun Jumalan pyhyden tunto on hävinnyt, silloin ne ovat vaarassa.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Hän vie varmasti perille

Jeremia lähetettiin savenvälajan työpajaan (Jer. 18:1–6). Hän näki kuinka savenvälajan valmistama astia menikin pilalle. Savenvälaja ei heittänyt savea pois vaan alkoi muotoilla samasta savesta haluamaansa astiaa. Herra vakuutti Jeremialle, että niin kuin savi on välajan kädessä, niin ihminen on Herran kädessä.

Onko Suuri Savenvälaja ottanut minutkin työpöydälleen? Ottaako hän näin heikkolaatuista savea käsittelyynsä? Ehkä uskallan sanoa, että olen ollut Savenvälajan työpöydällä jo kauan. Se on ollut hänen suurta armoaan. Kyllä hän alusta alkaen tiesi, millaisen savemmöhkälän hän otti käsiinsä.

Pidäthän vielä työpöydälläsi! Ethän vain työnä pois, vaikka olen tällainen kuin olen? Olethan kärsivällinen? Miten sanoitkaan vertauksessa puutarhurin suulla: ”Herra, anna sen olla vielä yksi vuosi.” ”Jospa se ensi vuonna tekee hedelmää” (Luuk 13:8).

Miten hyvin tämän aikoinaan sanoikaan Kaarlo Aukusti Terhi hengellisessä laulussa:

”Ja minä kuitenkin, jos ken, oon rakkauttas saanut, soit huoltas mulle tuhlaten, et auttamasta laannut. Miksi olen tällainen mä vain, niin kuiva kehno laadultain?

Niin kaatunut mä olisin, pois hakattuna varmaan, vaan armon sain mä kuitenkin sun äänes tähden armaan: ”Tää vuosi vielä sille suo, se hedelmän kai vihdoin tuo.”

Niin ’vuosi vielä’, Herrani! Mä tunnen mieles laadun: sä katkaista et tahtois, sä suret, jos mä kaadun. Oi, vielä auta armostas mua vihannoimaan tarhassas!” (Hgl 33:3–5).

Liitän Jeremian saamaan sanaan apostoli Paavalin varmuuden Filippiin seurakunnan uskovista. Hän vakuutti, että Jumala, joka oli heissä aloittanut hyvän työnsä, myös saattaa sen päätökseen Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä (Fil. 1:6).

Herra ei jätä työtään kesken, kuten me ihmiset saatamme tehdä. Hänellä on kärsivällisyyttä ja taitoa viedä työnsä päätökseen.

Mikä on hänen työnsä päämäärä? Se, että olemme kerran perillä kirkastetussa seurakunnassa ylistämässä teurastettua Karitsaa.

Haluamme olla jotain, olla hyödyllisiä astioita ja olla Jumalan käytössä. On noloa, jos meistä ei olekaan tullut mitään erityisempää. On vaikea osata jo nyt iloita perille pääsyn varmuudesta, vaikka siitä vakuuttaa itse Herra sanassaan.

Kuitenkin sen pitäisi olla meille kaikki kaikessa. Mitäpä se hyödyttää, vaikka voittaisimme omaksemme koko maailman, mutta saisimme sielullemme vahingon (Matt 16:25). ”Älkää siitä iloitko, että henget teitä tottelevat. Iloitkaa siitä, että teidän nimenne on merkitty taivaan kirjaan” (Luuk 10:20). Emmekö ota täydellä vakavuudella näitä Jeesuksen sanoja, kun niin tarkkailemme sitä, mitä itse olemme ja mitä olemme saaneet aikaan.

Meidänhän tulee kiinnittää joka päivä huomiomme siihen kuinka hyvä ja kärsivällinen Herran on ollut meitä kohtaan ja sanoa usein hänelle tuo vaikea sana: Kiitos! Hän vie varmasti perille!

Olavi Peltola

Ajatuksia käskyistä – VII

”Älä varasta”

Luomakunnassa on lainalaisuutensa, jotka sanelevat, millä tavalla omistaminen on luvallista. Näiden sääntöjen vastainen omistaminen on varastamista. Seitsemäs käsky kieltää meitä viemästä väkisin muilta sitä, mikä ei meille kuulu.

Varastamista koskeva kielto on yleismaailmallinen ja -inhimillinen. Kaikki ymmärtävät, että käsky on järkevä. Yhteiskunnallinen laki säättää rangaistavaksi varkaudet, kohdistuipa teot sitten aineelliseen omaisuuteen (kuten karkkipussiin tai autoon) tai aineettomaan omaisuuteen (esimerkiksi tietokoneohjelman tekijänoikeuteen). Myös moraalilaki moittii meitä, kun viemme toisen oman. Ei ole moraalisesti hyväksyttävää varastaa lähimmäisen aikaa, kun hänellä on kiire velvollisuuksiensa pariin.

Varastaminen sydämen asenteena

Lutherin luonnehdinnan mukaan ”olla Jumala” on: antaa, ei ottaa. Jumalan ihmismisrakkaus ilmenee tavassa, jolla hän jatkuvasti osoittaa hyvyyttään meitä kohtaan. Hän antaa meille elämän, kodin, lähimmäiset, hapen, auringon, sateen, vaatteet. Hän antaa meille Kristuksen pelastajaksi ja Henkensä lohduttajaksi. Kaikki tämä on Jumalan armoa ja rakkautta.

Meidän tulisi tyytyä osaamme. Mutta syntiinlankeemuksen takia meissä on vääristymä. Emme saa kylliksemme siitä, mitä Jumala meille lahjoittaa. Haluamme enemmän kuin mitä hän antaa. Vertaamme itseämme muihin. Tavoittelemme sitä, mitä näemme lähimmäisemme saaneen. Meistä näyttää aina siltä, että ruoho on

vihreämpää aidan toisella puolella.

Halu tavoitella parempaa huomista ei sinänsä varkautta. Yhteistä hyvää on syytä etsiä. Sellaisen tavoittelemisen ei itsensä vielä ole varastamista.

Varastamiseksi eteenpäin kurottamisen tekee siihen liittyvä halu omistaa ilman oikeutta. Niin kuin toisen ihmisen katsominen himossa on huorin tekemistä, varastamista on toisen omaisuuden himoitseva katsominen. Kun toisen ihmisen taidot, kyvyt, ominaisuudet, omaisuus ja maine synnyttävät meissä himon saada ne omaksi, olemme sydämessämme varastaneet.

Älä vie väkisin – anna lahjaksi

Luterilaisen kirkon nykyisen katekismuksen seitsemännen käskyn selityksessä (www.evl.fi/katekismus/10kaskya/7.html) viitataan Efesolaiskirjeen jaksoon 4:28:

”Varas älköön enää varastako, vaan tehköönn työtä ja ansaitkoon rehellisesti toimeentulonsa, niin että voi myös antaa tarpeessa olevalle.”

Kun varastaja maksimoi oman etunsa, kristitty täyttää tarpeensa rehellisesti ja on valmis jakamaan omastaan muille. Tällaiseen mielenmuutokseen Jumalan sana kehottaa meitä päivittäin. Meidän on alati tehtävä parannus – tunnustettava Jumalalle vääryytemme ja varkaudemme ja uskottava kaikki rikokset anteeksi annetuiksi Jeesuksen ristinkuoleman kautta.

Kristus on tullut maailmaan juuri meidän varkauden ja väärintekijöiden takia. Hän antaa meille armon ja rakkautta.

Markus Malk

Armo riittää minullekin

Lepään armossa, lepään

Katselen ympärilläni ja näen paljon hyvää. Näen paljon innostuneita, valoisia ja vahvoja ihmisiä. Iloitsen siitä, että heitäkin on. On niitä, jotka jaksavat lähteä liikkeelle, joiden sielussa palaa Herran liekki, halu kertoa Jeesuksesta niille joilla ei ole toivoa. Luetaan sanomalehdet ja tiedetään, mitä maailmassa tapahtuu. On tärkeää olla ajan hermolla. On tärkeää osata puhua tämän ajan ihmiselle. Tällaisia ihmisiä tarvitaan.

Mutta mitä sitten jos on väsynyt ja uupunut? Onko silloin vielä käyttöä? Olen hengellisen työn tekijä seurakunnassa. Mutta olen uupunut ja alavireinen. Olen kuin sivuraiteille siirtynyt ja annan mielelläni tilaa ”pendolinoille” ja ”express”-busseille. Olen vakiovuoro, henkilöjuna, jossa eivät enää pillit puhku asemilla. Pyhähdellään vain ja jatketaan matkaa.

Evankeliumi on suurempaa kuin jaksaminen tai innostuminen tai ilo. Evankeliumi tavoittaa myös uupuneet, väsyneet, sairaat ja huonokuntoiset, heidät kaikki, jotka eivät enää jaksaa. Evankeliumi voi tavoittaa myös hengellisen työn tekijät. Mutta se on ihme, niin kuin kaikki muukin hyvä tässä maailmassa.

Ennen minun ”piti”

Ennen minulla piti olla hätä hukkuvista sieluista, piti rukoilla kaikkien läheisten ja kaukaisempienkin puolesta, piti olla oikein rukouslista, ettei vain unohda mainita jokaisen nimeä. Oli synti jos ei rukoillut.

Ennen minun piti lukea Raamattua, sillä oli synti olla sitä lukematta päivittäin. Ennen oli niin paljon sellaista, mikä oli

syntiä, joka johti helvettiin. Piti tehdä parannus, siis piti parantaa elämä – niin kuin silloin asian ymmärsin. Piti uskoa Jumalaan, jottei joutuisi helvettiin. Jos teki syntiä, joutui helvettiin. Jumalaa piti rakastaa ja voi miten vaikeaa se oli, kun Hän teki monet asiat aivan päinvastoin kuin olisin halunnut. Ja kun Hän pelotteli koko ajan helvetillä, niin vaikeaa oli rakastaa.

Mutta yrittää täytyi. Ja se rakastaminen oli samaa kuin Raamatun lukeminen, rukoileminen, hätäileminen hukkuvista sieluista, eikä olisi saanut hävetä tunnustaa Jeesusta luokkakavereiden edessä. Raamattuhan selvästi sanoo, että joka häpeää Jeesusta, sitä Hän häpeää viimeisellä tuomiolla. Pelotti että Jeesus tulee takaisin, kun kuun ympärillä oli kehät – olivatkohan ne merkkejä...

Helvetin pelosta uskoin Jeesukseen. Piti rukoilla: ”Rakas Jeesus.” Ja ”Rakas Jumala.” Raamattu oli minulle täynnä vaatimuksia, joita koetin toteuttaa. Kun ei saanut valehdella, lakkasin välillä puhumasta, jotta en ainakaan valehtelisi.

Jumala oli sellainen vaaniija, josta ei päässyt eroon. Sillä hänhän tiesi kaiken ja näki kaiken. Ei siinä voinut mitään tehdä. ”Älä lapsi pieni puhu mitä vain, katso mitä vain, koske mihin vain, mieti mitä vain, sillä Isä Taivainen näkee lapsen sydämen, älä lapsi pieni tee mitä vain.” Siinä sitä oli rakastavaa Jumalaa lapselle ihan roppakaupalla.

Sitten kuulin armosta

Kun sain ruveta kuulemaan ARMOSTA, niin siinä oli ja on ihmettä kerrakseen.

Sieltä 1960-luvun loppupuolelta olen saanut sitä kuulla. Enkä ole saanut kyllikseni. Tahdon edelleen sitä kuulla ja uskoa. ARMO.

Uupuneelle se on erityistä armoa. Rukous ei ole minulle enää suoritus. En oikeastaan ryhdy rukoilemaan (paitsi työssä tietysti – ja sillä on oma hyvä merkityksensä).

Koko elämä on yhteyttä. Jeesus on tässä luonani. Milloin tahansa voi puhella Hänelle. Hän tuntee minut kyllä – onneksi paremmin kuin minä itse. En suorita esirukouksia. Puhun vain Parhaalle Ystävälleni mitä minulla kulloinkin on mielessä. Ja uskon että Hän ymmärtää ajatukseni.

Rukous on muuttunut enemmänkin levoksi Ystävän seurassa. En lue Raamatua säännöllisesti. Työni puolesta tietenkin luen saarnaa valmistellessa. Ja sitten luen, kun luen. En täytä sillä enää lakia. En yritä huolestua hukkuvista sieluista. Olen Jeesuksen oma. Hän on tärkein. Hän on paras Ystävä.

On lepo olla Jeesuksen yhteydessä. Syntisenä, paljon syntisempänä kuin silloin lapsena ja nuorena. Ei pelota enää Jeesuksen takaisintulo. On autuutta, jos saa kerran nähdä Hänet oikeasti. Ja saa oikeasti mennä Hänen syliinsä niin kuin Helsingin Vanhan kirkon alttaritaulussa lapset.

Ei pelota enää oma syntisyys, joka on ja pysyy ja näyttää ja tuntuu monesti hirmuiselta ja käsittämättömän suurelta.

Hyvä ystäväni lähetti minulle armonvaikutuksena kerran seuraavia säkeitä:

”Mä väärin tein, sua rangaistiin, sä synnin palkan kannoit. Mä häpiän tein, sua häväistiin, alttiiksi henkes annoit. Mä syyppää kaikkeen syntihin, sä ripustettiin ristiin uhriksi synnistäni.”

Lepään armossa. Lepään. Jeesus on elämä ja autuus. Uupuneille ja kaikille.

Vuokko Jokinen

Tuomio ja armo

*Jos katson vain tuomiota,
en näe Jumalan rakkautta,
jos katson vain rakkautta,
en näe Jumalan pyhyyttä.*

*Kun katson molempia,
näen viisautesi, Isäni,
näen ristin, Vapahtajani,
näen Puolustajan, Pyhän Hengen,
näen armon
ja se riittää.*

*-----
Kun olen kompastuneena tien sivussa,
kädet ja vaatteet tahraisina,
pimeässä, pelon jähmettämänä,*

*näen vain syntini,
en mitään itsessäni,
en voimaa nousta,
en uskoa, en tahtoa,
vain tuomiota.*

*Sinun valosi paljastaa minut,
Sinun pyhytesi edessä pelkään,
ja samalla kaipaen kipeästi
puhtautta, rauhaasi, iloasi.*

*Mutta Sinä nostat minut takaisin tielle,
Sinun sanasi lohduttavat,
saan katsoa rakkaisiin kasvohisi,
ja olen taas puhdas, kelvollinen,
koska Sinä kärsit tuomioni,
Paimeneni Herra Jeesus!*

*On vain armo,
ja se riittää, se riittää!*

*-----
Kun luulen selviäväni itse,
kun kuljen pystypäin omassa voimassani,
kun armosta tulee itsestäänselvyys,
näytä pyhyytesi, Isä,*

*kun lain tuomio musertaa minut,
näytä, Vapahtajani, miten täydellinen
on Sinun uhrisi ristillä.*

*On vain armo,
ja se riittää*

Liisamaaria

Herrnhutilaisuuden ”syntymäpäivästä” 280 vuotta

Kun Jumala pani aikanaan alulle herrnhutilaisen herätysliikkeen, hän käytti työsäään saksalaista kreiviä Nikolaus von Zinzendorfia. Tämä katsoi myöhemmin, että herätysliikkeen syntymäpäivä oli ollut 13.8.1727. Kuluvan vuoden elokuussa tuosta päivästä oli kulunut tasan 280 vuotta.

Zinzendorfin maatilalla Herrnhutissa olivat saaneet turvapaikan vanhan tšekkiläisen uskonpuhdistuksen vainotut kristityt ja muualta Herrnhutiin muuttaneet. Yhdessä eri taustoilta tulleet ihmiset muodostivat 1720-luvulla Herrnhutissa erikoislaatuisen yhteisön, jossa Zinzendorfin johdolla alettiin keskinäisiin erimielisyyksiin ja riitoihin etsiä apua pitämällä esillä ja puhumalla uskonelämän pääasioista.

Näin Kristus, hänen sijaiskärsimyksensä, hänen kuolemansa merkitys syntisille, Jumalan armon evankeliumi, lahjavanhurskaus, usko ja lähetystyö nousivat koaviksi tekijöiksi Herrnhutissa.

Riitojen ja erimielisyyksien rinnalla alkoi kristityissä kesällä 1727 ilmetä syyllisyyden tuntoa. Herrnhutiin asettuneet uskovat vakuutuivat omasta syntisyydestään yhä syvemmin, he vakuutuivat suuresta armon tarpeestaan ja täydellisestä avuttomuudestaan pelastuksen asiassa.

Herätys alkoi synnin ja armon tunnosta

Tässä toisaalta riitaisassa ja toisaalta synnin tuntoa ”sisältäneessä” hengellisessä ilmapiirissä muodostui elokuun 13. päivä 1727 Herrnhutin yhteisölle käännteke-

väksi. Tuona päivänä järjestetyn kokouksen aikana monet rukoilivat Jumalalta syntejään anteeksi ja kreivi Zinzendorf rukoili koko yhteisön puolesta. Riitojen ja synnitunnon kautta astuttiin Jumalan suuren armon ja laupeuden varaan.

Kokous muodostui monille uudeksi hengelliseksi aluksi. Kristillisen uskon pääasioiden korostaminen valtasi Herrnhutin kristityt niin, että siitä tuli yhteisön ominaispiirre. Myöhemmin Zinzendorf piti elokuun 13. päivää 1727 niin merkittävänä, että hän kutsui sitä herrnhutilaisuuden syntymäpäiväksi.

Harvinainen kirja tallessa

Lehtemme lukijalla *Ceta Lehtniemellä* on suomennos vanhasta herrnhutilaisesta hartauskirjasta ”**Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kärsimisen ja kuoleman tutkistelu**”. Jo kirjan nimi on herrnhutilaisuutta hyvin kuvaava.

Kirja ilmestyi tanskaksi ja ruotsiksi jo 1760-luvulla Vuonna 1778 ylitorniolainen pastori Nils Wiklund käänsi kirjan ruotsinkielestä suomeksi.

Tämä kirja on kappale suomalaisen kansanhurskauden historiaa, sillä kirja on ollut vanhassa kieliasussaan maamme rakastetuimpia hartauskirjoja. Tämä ilmenee mm. siitä, että sen painosten määrä on voinut nousta 1778-1913 aikana 25:een.

Herrnhutilaisuuden 280-vuotissyntymäpäivän ”kunniaksi” julkaisemme seuraavassa kaksi otetta tästä vanhasta herrnhutilaisesta kirjasta. Samalla meille välittyi tuon vanhan herätyksen sydänääniä, jotka hyvin kelpaavat meidänkin hengellisen

elämämme rakennusaineksiksi.

Katkelmia kirjasta

Lehtniemi on poiminut vanhasta kirjasta meille seuraavat otteet:

”Katsokaamme Jeesukseen, uskon alkuunpanijaan ja täydelliseksi tekijään, Hepr.12:2.

Apostoli siis neuvoo meitä tarkoin ja lakkaamatta tutkistelemaan Vapahtajamme ansiollisen kärsimisen suuruutta. Hän tahtoo sanoa: Katsokaa Jeesukseen, rakkaat sielut, rukoilten teitä toki kääntämään katseenne ja sydämenne Jeesukseen, katsokaa hengessä ja uskossa oikein tarkoin häneen, nimenomaan itsenne tähden. Älkää antako minkään asian estää teitä tästä teidän Lunastajanne niin tarpeellisesta ja autuaallisesta tutkistelemisesta.

Hänen pitää olla kaikkein tärkeimpänä ja kalleimpänä tutkistelemisenne esineenä, vieläpä ainoana, sillä se voi auttaa teidät

uskoon ja säilyttää teidät siinä lujina ja rohkeina kaikissa oloissa ja vihdoinkin viedä teidät onnellisesti kaiken läpi.” (s. 32)

”Meidän pitää ensin katsoa Jeesukseen ristinpuulla, sillä tuttavuutemme hänen kalliin persoonansa kanssa ei voi alkaa hänen jumalallisesta Majesteetistaan, voimastaan ja kunniastaan, vaan laskettakoon perustus siihen siten, että katselemme hänen ihmiseksi tulemistaan, köyhää syntymistään, seimeään, alennustaan, köyhyytään, veristä taisteluaan, kärsimistään, ristiään ja kuolemaansa.

Tämän kaiken on pysyttävä meille pääasiana siksi, kunnes saamme nähdä hänet kasvoista kasvoihin iankaikkisessa ilossa ja autuudessa. Hänen korotuksensa ei saa kulkea meissä hänen alennuksensa edellä, niin että ennemmin ja mieluummin tutkistelemme ja katselemme hänen Majesteettiansa ja kunniaansa.” (s. 35)

– POM

”Totisesti, minä tulen pian” Ilm. 22:20

Kristityn toivon ihanin sisällys on se, että Herra tulee pian. Täällä ajassa vallitsee maailman henki. Niin kuin Kristus itse näytti joutuvan tappiolle pahuuden voimia vastaan taistellessaan, samoin käy hänen seurakunnalleenkin lopun aikana.

Olemme kulkemassa kohti hengellistä yötä. Kristuksen seuraajia aletaan ymmärtää väärin, heitä pilkataan, vihataan ja vainotaan. Mutta juuri näin pitää käydä ennen ei Kristus tule.

Mitä Betlehem oli Jerusalemin rinnalla? Mitä Palestiina oli Rooman mahtavan valtakunnan rinnalla? Jumala tekee työtänsä pienin ja ylenkatsotuin välikappalein vielä nytkin. Vielä on toivossa vaellettava.

Golgatan ristinkuolema näytti ihmisistä tappiolta. Itse asiassa se oli suurin voitto, mitä hyvän valtakunnassa milloin-

kaan on saavutettu. Samoin Kristuksen seurakunnan muuttuminen erämaanseurakunnaksi ja katakombiseurakunnaksi on ajan lähestyessä loppuaan lopullisen voiton merkki, kun asiaa katsoo uskon silmin – vaikka se ihmissilmin tarkasteltuna ei voitolta näytä.

Silloin kuuluu kehoitus: ”Nostakaa pääanne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä, kesä on lähellä, Jumalan valtakunta on lähellä.”

Kun lopputuomioitten ja antikristuksen aikana Herran seurakunta hädässäänsä huutaa: ”Tule, Herra Jeesus”, niin silloin hän äkkiä ilmaantuu kirkkaudessa ja kunniasa ja toteuttaa lupauksensa: ”Katso, uudeksi minä teen kaikki.”

E.W. Pakkala (1878-1945)

Sydämen asenteesta kun rukoilemme ”Isä meidän”

Uudestisyntyneenkin ihmisen ajatukset harhailevat, kun hän rukoilee ja ne aivan kuin lennähtävät pois kesken rukouksen. Mutta kiinnitä huomiotasi siihen, mitä (tällainen haparoivakin) rukoilija sydämessään etsii. Eikö juuri sitä, mitä Kristus on opettanut meitä rukoilemaan?

Mitä armon lapsi sydämessään ennen kaikkea huokaa? Eikö sitä, että hän saisi olla Jumalan lapsi? Tästä huokauksesta tulee ikään kuin uuden ihmisen hengitystä: Voi rakas Isä, olenko sinun lapsesi? Saanko olla sinun lapsesi? Isäni, anna minun olla lapsesi.

Tämän jälkeen minulle ei mikään muu ole tärkeämpää kuin se, että voisin vaeltaa ja käyttäytyä Jumalan, Vapahtajamme, nimen ja opetuksen kunniaksi. Ja että Jumalan valtakunta saisi kasvaa omassa ja lähimmäisteni sydämessä, koko maailmassa.

Lisäksi löydämme Jumalan lapsen sydämen rukouksesta myös tämän: Kunpa saisin tehdä Jumalan tahdon! Jumala, vaikuta sinä tahtosi toteutuminen kaikessa, mihin ryhdyn. Älä kysy, mitä lihallinen tahtoni tahtoo, vaan johda minua niin kuin sinun tahtosi on.

Tämän tähden Jumalan lasten kuulee rukoilevan erilaisissa tilanteissa: Kunpa tietäisin, mikä Jumala tahto on! Maailma ei koskaan kysy tätä.

Jumalan lapsi haluaa myös olla riippuvainen Isän huolenpidosta. Siksi hän pyytää Isää pitämään huolta kaikista tarpeistaan. Ennen kaikkea hänen sydämensä täyttää tämä rukous: Anna minulle minun syntyni anteeksi. Voi, anna anteeksi, anna

anteeksi. Ja tähän liittyy aina: Auta minua kiusauksissa, etten lankeaisi. Auta minua pakenemaan sellaista, mikä houkuttaa minua lankeamaan.

Eivätkö nämä olekin armon lapsen omia sydämen rukouksia? Ja tähän on juuri Isä meidän -rukouksen sisältö kohta kohdalta.

Miksei ihminen siis iloitsisi huolimatta kaikesta viheliäisyydestään? Miksei ihminen iloitsisi siitä, että ennen muuta tällaiset asiat ovat täyttäneet hänen sydämensä? Tässä näemme selvästi, mitä uudestisyntyminen tarkoittaa.

Ne, jotka ovat syntyneet Jumalasta, ovat todella Jumalan lapsia maan päällä. Tämä suuri, perinpohjainen sydämen muuttuminen on suurempi todistus kuin kaikki voiman osoitukset ja hyvät työt.

Sellaiset raihnaudet kuten unohtamiset, laiminlyönnit ja heikkoudet eivät voi mitätöidä tätä suurta todistusta. Jos ihminen on saanut sydämen, joka kaikessa olennaisessa on sopusoinnussa Jumalan mielenlaadun kanssa, hänen todella täytyy olla syntynyt Jumalan Hengestä. Siitäkin huolimatta, että hänen täytyy päivittäin valittaa vanhan ihmisensä puutteita, jotka riippuvat hänessä kiinni ja aiheuttavat milloin mitään.

*C. O. Rosenius kirjassa Fader vår
(Suom. Kaija Kallioinen)*

**Lehtemme ilmestyy parillisina kuu-
kausina. Seuraava numero ilmes-
tyy, jHs. ensi joulukuussa.**

Jumalan periaate: **Pojassa, ristin kautta**

Tarkastelen seuraavassa Raamatun kohtaa 2. Moos. 17:8-16. Kohdassa on kerrottu eräästä tärkeästä tapahtumasta Jumalan kansan vaelluksen ajoilta.

Jumalan kansa on aina matkalla oleva kansa, se on matkalla orjuudesta erämaan ja vieraan maan kautta luvattuun maahan – kotiin. Tällä matkalla se kohtaa uskomattomia vaikeuksia. Niistä kerrotaan 2. Mooseksen kirjassa joka sivulla. Samanlaisia vaikeuksia tuntee tänäänkin matkalla oleva Jumalan kansa sisimmässään.

Raamatunkohtaamme edeltävät luvut kertovat napisevasta kansasta. Tyytymättömyys nousi sisältä, ihmisten sydäimestä. Sananpaikassamme matkaesteeksi tuli Amalek. Hän edustaa kaikkea sitä, mikä Jumalan kansan ulkopuolelta nousee matkan esteeksi.

Amalek sanoo: ”Et ikinä pääse perille.” On siis taisteltava, taisteltava teoissa ja rukouksissa. Koko seurakunta taistelee; sotilaat taistelevat konkreettisesti, Mooses, Aaron ja Hur taistelevat rukouksissa – siis konkreettisesti. He nousevat vuorelle, josta taistelu näkyy ja josta heidät nähdään.

Kaikki ovat tietoisia yhteisestä taistelusta. Sotarintamassa olevat näkevät: meillä on paimen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, ja he saavat rohkeutta tehtävänsä.

Rukouksen merkiksi Mooses kohottaa kätensä Jumalan puoleen. Mooseksen silhuetti näkyy taivasta vasten, erityisesti kohotetut kädet. Me voitamme. Rukousvastaus vuotaa jatkuvana virtana.

Raamattu sanoo: ”Kun apua huudat, sen kuullessaan Hän vastaa sinulle kohta.”

Kuulen vastaväitteitä. Joku sanoo ”Olen

rukoillut vuosia eikä vastausta kuulu. Missä se Jumalan ’kohta’ on?”

Usein lukkiudumme odottamaan määrätynlaista rukousvastausta niin, ettemme huomaa Hänen välitöntä vastaustaan. ”Sillä Jumalan, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.” Kun hän vastaa rauhallaan, se jää meiltä usein huomamatta. ”Rauhallisuus ja luottamus on teidän väkevyytenne.”

Miksi Amalek pääsee voitolle? Vilkaistu vuorelle osoittaa, että Mooseksen kädet vaipuvat. Jaksako joku pitää käsiään koholla 10 minuuttia? Puoli tuntia on jo aivan liikaa. Aaron ja Hur näkevät hien Mooseksen otsalla, kädet tärisyvät. Hän pinnistelee. Eikö hän tiennyt, ettei Amalekia voiteta 10 minuutissa?

Oliko Mooses omavoimainen uskosaan? Seuraavassa luvussa hänen appensa Jetro muistuttaa vävypoikaansa juuri tästä (2. Moos. 18:18-23).

Miksi Mooses sai väsyä?

Mooses väsyi, sinä väsyit, me väsymme, me olemme sellaisia. Suuri ylimmäinen pappimme antaa niin tapahtua, että näkisimme, ettei sota sittenkään ole meidän. Eivät rukouksemmekaan ole meidän. Mutta Hän on noussut Isän oikealle puolelle ”aina rukoillakseen meidän puolestamme”.

Wilhelmi Malmivaara sanoo sen hienosti virressä 310:6:

”Kun me heikkoina Herralle huokaamme vaan, Pyhä Henkensä auttaa jo meitä. Uni meitä kun pyrkivi ahdistamaan, meitä

Herra ei nukkumaan heitä. Kun me uuvumme niin, ettei rukoukseen eikä valvomiseen ole voimaa, hän on puolustaja, esirukoilija eikä heikkoja, huonoja soimaa.”

Jumalan valtakunnan voitto ei ole perimmältään yhdenkään ihmisen käsien varassa. Siihen tarvittiin Jumalan Pojan lävistetyt kädet. Väsynyt alkaa huomata, että tällä matkalla KAIKKI on ARMOA.

Kulmakivenä on Kristus

Jae 12 pursuaa evankeliumia vanhatestamentillisesti. Ensinnäkin siinä ovat siunatut veljet Aaron ja Hur. Sitten on veljellinen neuvo, kehotus, sielunhoito. He ”ottivat kiven ja asettivat sen hänen alleen”. Ja väsynyt Mooses istuu koko painollaan.

Jes. 28:16: ”Katso, minä lasken Siioniin peruskiven, koetellun kiven, kalliin kulmakiven.”

Jeesuskin puhui kivistä Matt. 21:42 ja Pietari Suuren neuvoston edessä, Apt. 4:11: ”Hän on se kivi... Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa.”

Elävä usko rakentaa ja rakentuu kulmakivelle ja se kivi on Kristus. Häneen turvaten meillä on luottavainen pääsy Isän eteen. Mooses on kauan sitten kuullut vetret hyytävän äänen: ”Älä tule...” Nyt hän panee koko painonsa kulmakiven varaan ja pääsee Isän syliin. Isä sanoo: ”Minun lapseni.”

Mihin sinä nojaat? Tässä on taistelumme. Pelastuksen painopiste on alituisesti siirtymässä Hänestä meihin, edes vähän.

Mooseksen, Israelin paimenen, alla on Golgatan kallio, Jeesus Kristus. Häneen olemme mekin liitetyt. Voitto on jo saatu. Me taistelemme matkataisteluja Kristuksen voitosta käsin.

Toiseksi, siunatut veljet Aaron ja Hur, ”kannattivat hänen käsiänsä kumpikin puoleltaan”. Aaron nosti Mooseksen oikean käden, Hur vasemman, kumpikin puoleltaan. Mitä silloin näki laaksossa taistele-

va kansa? Ristin!

Voivatko Mooseksen kädet antaa Israelille voiton? Ei, vaan israelilaiset katsovat häneen ja uskovat Häneen, joka on käskennyt Moosesta näin tekemään. Mooseksen koko olemus julistaa ristin voittoa. Jäähyväispuheessaan hän vielä sanookin sen: ”Profeetan, minun kaltaiseni Jumala on herättävä.”

Näin Mooseksen kädet kestivät vahvoina iltaan asti, ja Israel sai voiton.

100-luvulla elänyt alkuseurakunnan opettaja Justinus Marttyyri kirjoittaa: ”Joosua sai voiton, ei siksi, että Mooseksen kädet kestivät vahvoina, vaan siksi, että Jumalan kansa sai voiman ristikstä. Tässä asennoissa ja kivellä istuen ei ole sittemmin rukoillut Mooses, eikä kukaan muukaan.” (Dial. 90:4-5.)

Mooseksen usko

Mooseksen usko ja rukous on häikäisevän uusitamentillista. Hän oli isiltä kuullut tulevasta siemenestä, jossa maailma lunastetaan, jossa käärmeen pää murskataan. Nyt hän nojasi lupauksen sanaan täysin koko painollaan niin, että tuli olemuksellaankin osoittaneeksi, miten maailma lunastetaan.

Jumalalla on yksi periaate. Se on: Pojassa, Ristin kautta. Siunattu Jeesus, kulmakivi. Siunattu Risti, jonka ansiosta Isä ottaa vastaan lahjavalkoisiin kääriytyneet.

”Sitä tietä myös isät kulkivat, kotiin muinoin jo muuttaneet. Aadam, Abraham, Mooses, profeetat veriuhuriin on uskoneet. Muuta tietä ei ole taivaaseen, ikivanha vain armon tie. Minut kerran se kodin autuuteen kanssa uskovan joukon vie.”

SK 452:2.

Esa Polso

Pieni kirja, suuri sanoma

www.juurikasvu.net

Puh. 014-633 334

Oswald Chambersin kuolemasta 90 vuotta

Marraskuun 15. päivänä tulee tänä vuonna kuluneeksi 90 vuotta skotlantilaisen papin ja julistajan Oswald Chambersin (1874-1917) kuolemasta. Chambers ei nuorena aikunut papiksi vaan opiskeli arkeologiaa. Myöhemmin hän vaihtoi alaa ja ryhtyi lukemaan papiksi.

Chambers kuitenkin joutui syvään hengelliseen kriisiin. Neljä vuotta kestäneen vaikean ajan jälkeen Chambersin sanotaan tulleen siihen tulokseen, ettei hän kyennyt pakottamaan itseään pyhäksi. Kun hän oli tämän itselleen myöntänyt, hänen hengellinen elämänsä oli saanut uuden alun.

Kerrotaan, että kun Chambers oli lopettanut oman yrittämisen, hän oli ymmärtänyt, että hän sisäisen levon saamiseksi tarvitsi Kristusta uudella tavalla. Kun hän siten uskoi, että Kristus oli antanut ristillä oman henkensä hänen syntiensä soveltamiseksi, Chambers koki syvän hengellisen uudistuksen, jota hän kutsui ”sanoinkuvamattomaksi vapautumiseksi”.

36-vuotiaana Chambers 1910 avioitui Gertrude Hobbsin kanssa. Vuotta myöhemmin Chambers perusti raamattukoulun Lontooseen. Hänen vaimonsa Gertrude oli pikakirjoittaja ja hän kirjoitti muistiin suuren osan Chambersin pitämistä luennoista, joita tämä ehti pitää raamattukoulussa neljän vuoden ajan.

Viimeiset elinvuotensa Chambers toimi kenttäpappina I. maailmansodan sotilasyksiköissä Egyptissä. Hän kuoli Egyptissä 43-vuotiaana lyhyen sairauden murtamana 15.11.1917.

Chambersin nimissä on ilmestynyt yli 30 kirjaa, mutta hän on kirjoittanut niistä vain yhden. Muut kirjat ovat syntyneet si-

ten, että hänen vaimonsa käytti oman elämänsä jäljellä olleet 30 vuotta kirjoittamalla pikakirjoitusmuistiinpanonsa puhtaiksi ja julkaisemalla miehensä luennot kirjoina. Kirjoja on käännetty 36 kielelle.

Chambersin kuoleman 90-vuotispäivän muistona julkaisemme hänen syvällisiä ajatuksiaan Jumalan palvelemisesta:

”Jumalaa voi palvella kahdella tavalla. Yksi tapa on palvella häntä ihmisten ihailmana sankarina. Mutta on jotakin täysin toisenlaista palvella Jumalaa ’ovimattona’ ihmisten jalkojen alla.

Jumalan pyrkimyksenä saattaa olla tämä: opettaa sinua sanomaan apostoli Paavalin tavoin: ”Olen oppinut tulemaan toimeen sillä, mitä minulla on... olen tottunut kaikkeen ja kaikenlaiseen... kestäen kaiken hänen avullaan...” (Fil. 2: 11-13).

Oletko halukas palvelemaan häntä vaikka et itse saisi mitään, mikä rohkaisisi sinua tai antaisi sinulle tunteen tärkeydestäsi? Oletko valmis olemaan vähäpätöisempi kuin vesipisara sangossa?

Pysähdy miettimään: Oletko valmis olemaan ihmisten mielissä niin täydellisen merkityksetön, ettei kukaan muista sinua vaikka ne, joita sinä palvelit, muistettaisiin? Oletko valmis antamaan muille vaikka et saisi heiltä mitään? Oletko valmis tyhjentämään itsesi kunnes olet kulunut loppuun ja olet uupunut saamatta itse muuta kuin unohduksen?

Monet Herran pyhät eivät kykene tekemään varsinaista Herran työtä vaikka he palvelevat Herraa, sillä varsinainen Herran työ on heistä niin halpa-arvoista, ettei se sovi heidän arvolleen.”

POM

Kristuksen rakkaus asettuu arvottoman viereen

”Oletko koskaan katsonut Jumalan Karit-
saan, joka ottaa pois maailman synnin vai
oletko istunut niin kaukana epäuskosi
takana, ettet ole nähnyt Ristiinnaulittua,
kun häntä on sinulle yritetty kirkossa ku-
vata?”

Oletko nähnyt, miten rangaistus repi
Jumalan Pojan selän rikki, ja haavat, jois-
ta pulppusi kuivaan maahan Isän rakkau-
den sydänveri?

Oletko kuullut, miten julmien lyöntien
voimasta naulat painuivat viattoman käsi-
en ja jalkojen läpi puuhun, jonka Jumala
kasvatti ja ihminen katkaisi ristinpuuksi?

Vasta ristillä Jumalan rakkaus sitoutuu
koko ihmisen kohtaloon. Siellä särkyä
kaikkeuden sydän, ja loputtoman rakkau-
den virta levittäytyy kaikkialle.

Ristillä suostuu Jumalan rakkaus hävit-
tämään ihmisen synnit, ja ristillä antautuu
Jumalan sydän uskolliseen kohtalonyh-
teyteen luotujensa kanssa. Se suostuu
vuodetoveriksemme onnettomuuksiin, se
jakaa häpeämme ja kuivaa kynelemme.
Se on rakkautta, joka ojentuu koko ihmis-
kuntaa armahtamaan.

Rohkeasti se käy käsiksi meissä ole-
vaan turmelukseen ja parantumattomuus-
teen. Se on alttiimpana ja voimakkaimpa-
na siellä, missä synti on suureksi tullut.
Se on etsimässä elämässämme sijaiskärsi-
jän ja kuormankantajan paikkaa.

Haavoitetuin käsin se kajoaa sen pois-
ottamiseen, jota me häveten ja peittäen
kauhistumme. Se asettuu arvottoman vie-
reen ja lähtee tuomitun matkaan korjatak-
seen syntisraukan siihen, josta viimeinen-
kin syytös ja syyttäjä on karkotettu.”

*Niilo Tuomenoksa kirjassa
Kristusta oppimassa*

Evankeliumin Opintoyhdistys ry Suomen Evankeliumikoulu

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää

Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)

Sähköposti: evank@evank.org

Internet kotisivut: www.evank.org
webmaster Petri Malk

Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk

Toimintasihteeri: Maarit Kenttälä

**Opetus- ja sielunhoitotyön
yhteyshenkilöitä:**

Opett. Maire Lyytinen, p. 040-827 7119,
maire.lyytinen@pp.inet.fi

Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
rov.o.peltola@kolumbus.fi

Rov. Sakari Pöyhönen, p. 050-401
8224, sakari.poyhonen@kolumbus.fi

Tri Paavo Suihkonen, p. (014) 373 185

Tuki työlle / Pankkiyhteydet:

313130-1171701 (Handelsbanken)

800015-70994146 (Sampopankki)

Laskujen maksutili:

426012-268782 (Lammin Säästöpankki)

Armo riittää -lehti

Suomen kotien hengellinen lukemisto

4. vuosikerta. Lehti on maksuton.

Ilmestyy parillisina kuukausina.

Vapaaehtoinen tuki lehdelle: Katso yllä.

Julkaisija:

Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Tilaukset:

PL 17, 05831 Hyvinkää tai

puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Tietotekniikka: Petri Malk

Tämän lehden aiemmin julkaistuja numeroita
voi lukea Adobe pdf-muodossa osoitteessa
www.evank.org

Painopaikka: Printman, Hyvinkää 2007

Jos jaksat, ole mukana kanssamme levittämässä Jumalan armon evankeliumia.

Jos olet saanut apua tästä lehdestä, anna avun ulottua muillekin.

Tarjoa lehteä tilittavaksi. Tai tue lehteä muulla tavalla.

Voit myös tukea Evankeliumin Opintoyhdistystä. Nykyinen pieni tukijoukko toivottaa uudet tukijat lämpimästi tervetulleiksi.

**Evankeliumin Opintoyhdistys ry – Suomen Evankeliumikoulu www.evank.org
Armo riittää -lehti**

Saejan tilinumero Mottagarens kontonummer	313130-1171701 (Handelsbanken) 800015-70994146 (Sampopankki)	TILISIIRTO GIRERING Maksu välitetään saajalle vain Suomessa Kotimaan maksujenvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella. Betalingen förmedlas endast till mottagare i Finland enligt Allmänna villkor för inrikes betalningsförmedling och endast till det kontonummer betalaren angivit.
Saaja Mottagare	Evankeliumin Opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää	Valitse viitenumero 1805 Armo riittää -lehdelle 1818 Evankeliumin Opintoyhdistyksen työlle Kiitos!
Maksaja Betalar		
Allekirjoitus Underskrift		Viitetro Ref. nr
Tiliä nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag
		Euro

M – Suomen
Posti Oy

”Tässä olen koska sinä olet kutsunut jumalattomia”

Katkelma kirjeestä, jonka *Jonas Lagus* kirjoitti *Albertina Heikelille* kesäkuussa 1840, yhdeksän vuotta Kalajokilaakson herätyksen alkamisen jälkeen.

”Armon valaiseman sielun täytyy välttämättä nähdä kurjuutensa sellaisena kuin se on. Se merkitsee, että sielun pitää nähdä itsensä sellaisena, joka on ansainnut Jumalan iankaikkisen vihan. Tällöin sielu näkee, että esim. rukous ja lukeminen on puutteellista ja täynnä epäpuhtautta.

Sanalla sanoen, Jumala itse tahtoo saada ihmisen sellaiseen tilaan, että tämä ymmärtäisi, kuinka välttämättömän tarpeellinen pelastus on syntiselle.

Mutta rakas lapsi! Juuri nyt on aika kääntyä Jumalan Karitsan puoleen, joka ottaa pois maailman synnit. Sinun ei nyt pidä millään lailla taistella ja kamppailla sisälläsi asuvaa turmelusta vastaan, Sinun ei pidä toivoa, että tulet paremmaksi. Sen sijaan, niin perin pohjin kadotettuna kuin Sinä olet, älä nyt etsi parannusta tai jotakin muutosta, vaan armoa Kristuksen luona, juuri sellaisena kuin nyt olet.

Kristus vanhurskauttaa vain jumalattomia. Hän vanhurskauttaa sellaisia, jotka ovat niin riisuttuja, ettei heillä ole mitään muuta kuin syntiä ja turmelusta.

Jotta en nyt syöksisi Sinua epäuskoon ja saisi sinua juoksemaan kauemmaksi pois Jumalasta, pitää Sinun heti katsoa armonlupauksiin etkä Sinä saa koskaan irrottautua ainoasta Jumalaa ja Vapahtajaa

koskevasta oikeasta ajatuksesta, nimittäin siitä, että Hän on tullut maailmaan karkeita ja jumalattomia syntisiä varten.

Saarnatkoon epäuskosi ja omavanhurskautesi Sinulle mitä tahansa, minkälaisia parannuksen vaatimuksia sisimmästäsi nousseekin, niin tee ainoastaan vakaa päätös ottaa jumalattomana ja parantumattomana vastaan armo Herralta.

Oi rakas lapsi! Jos tuntisit ja tietäisit millaisella taivaallisella rakkaudella Kristus huutaa ja kutsuu Sinua ja vastaanottaa Sinut tällä hetkellä, niin Sinä rientäisit Hänen luoksensa ja huutaisit Hänelle: ”Tässä on köyhä syntinen Albertina, joka ei tahdo juosta pois luotasi, vaan Sinun luoksesi! Tee minulle mitä tahdot! Tässä olen, koska Sinä olet kutsunut jumalattomia. Sinun luotasi en tahdo mennä askeltakaan, sillä Sinä olet minun Vapahtajani.”

Ja vaikka päivittäinen synti vaivaa ja syyttää Sinua, niin pysy samalla kuitenkin varmana: Jeesus ottaa vastaan syntisiä. Älä väisty näistä yksinkertaisista totuuksista.

Jonas Lagus (1798–1857) kuului vanhaan pappissukuun. Sen kuuluisimpia jäseniä oli ollut Elias Lagus, joka 1790 oli julkaissut suomeksi saksalaisherrnhutilaisten laulukirjan ”Siionin wirret”. – Jonas Lagus oli yksi 1830-luvulla Keski-Pohjanmaalla alkaneen herätyksen johtajista. Läpi koko elämänsä Lagus oli erittäin ahkera sielunhoitokirjeiden kirjoittaja.